

P I S M O

posvećeno Stefanu Šajermanu,
Jevrejinu koji je ubijen
od fašista 1941. godine

Raspirujem nebo pred otvorenim vratima jutra
žene odlaze na pijacu putevima vetra
jedan gušter pije sunce na ogradi groblja

Dok ti ovo pišem
razmišljam o travi i mahovini
o zemlji i ptici nad očima ti praznim
o svečanostima na kojima te se sećaju
i još uvek te ne poznajem jer si otišao
(a dugo je čekati one koji su mrtvi)
zato ti i pišem
i šaljem ti pozdrav na uzavrelom krilu ptice

Molim te da nam oprostiš
što smo ubijali viline konjice
i gazili bezosećajno po rosi i maslačku
provodeći bezbrižno detinjstvo
što smo u čašu stavljali leptira da pliva
što smo ribe odvajali od reke
i što smo se igrali rata

Dok ti ovo pišem
dozvoli da mi suze poteku
jer ovo nije pismeni zadatak
iz istorije ili književnosti
ovo je pošta svečana koju posvećujem tebi
tvojim godinama tvojoj deci i tvom narodu
koju posvećujem travi i mahovini iako sam smrtnan
iako te samo po imenu poznajem

Možda boluješ od samoće
dručkije od kamenja i zidova zemlje
možda uzalud pokušavaš da se setiš nečije kose
koja tu na ramenu ti leži
dok u srcu zvezdanih svodova ostaješ nepomičan

Pred nepresahlim bezdanima reke
rasla je nova jesen pomodrela od neba
a mi smo se držali za ruke
i trčali po pesku izmičući suncu
ostavljajući zapis o ljubavi i letu
mi smo se smejali hrleći razdragano ka reci

Molim te da nam oprostiš
što smo se držali za ruke
mada nismo krivi što tvoji sinovi
neće nikad voleti devojke i trčati po pesku
jer su kao i ti otišli vrlo daleko

Oprosti što nismo odrasli
na zgarištu života